

Koman Zsombor

Ízvonal

i.

Tekintetünk rozsdaszirmai
díszítik az utcát

(a látás szigetein csíráznak szemeink)

míg sminkbe burkolódzik Babel,
és beöltöznek a tollas pincérek,

hogy az ízek mélyéről felhordják
a boszorkányátkot.

ii.

Nem lehet más napnyugtád,

(vízre tűz, tűzre víz:
bazaltra simuló lazac)

a te napnyugtád is napnyugta,
mint mindenki másé.

iii.

Vajat kensz kenyerekre,
ujjadat olívás tapasba
mártod –

(vérvörös japán ajkad
mormolja az átkot)

fennakadok érintéseden.

iv.

Míg nyelvünket
felszántja az érzékelés bája,
gomolygásnak indulnak a séfek
beletörődő füstjelei.

v.

Vacsora ez
elvesztett csatáink

(most az emlék, mint bevert száj
tátong fogatlan, véresen)

dicső halottaiból.

vi.

Az ünnep aranszélű tányérján fekszünk –
élettől megtisztított,
tálaláskor partra hordott
sejtzátony.

vii.

Süllyedő hajókat nyeldesnek az óceánok –

(chilis consoméknak felszakítja az
atlanti kérget
páristól az andokig)

világítótornyaink látják a partokat.

viii.

Húsunk nedves szeszélyét,
sületlen langyosságunkat
főpapi palástként hordja az Úr.

ix.

Ahogy egykori szeretett mesterünk koponyája
friss vadak vérét hordja szánkhoz –

(fondünkben több már
sajtnál a bor)

a megfontoltság
szitokszóvá válik.

x.

Tenyerem máglyáján
lány boszorkánycomb

(kívánalmi díszmenet –
szusik kimonóhímzése)

pirul,
szenesedik.

xi.

A pác ideje
megismételhetetlen ellágyulás.
A kandírozás:
kapu az örökkévalóságba.

xii.

Nincs a tacosnak ízvonala

(díszlet, javasolt képkeret:
tányér, színesztétika,
hamu és kottaforgács)

a Szűzanya kékje nélkül.

xiii.

És napkeltéd sem lehet más,

(citrom, tzatziki,
vakító jéghegysaláta)

a te napkeltéd is napkelte,
mint mindenki másé.

